

Ласунчик

Ведмежа Ласунчик дуже любило цукерки.

Покладе, бувало, пакетик із цукерками в кишеню і ходить по лісі. Поки всі цукерки не з'їсть, не вгамується. Тому і прізвисько отримало – Ласунчик. Усім було готове поділитися Ведмежа, тільки не цукерками. Іде якомсь Ласунчик лісом, льодяник за щокою тримає, а назустріч йому Заєць.

– Здоров був, Ласунчику! – привітався Заєць. – А що це в тебе за щокою? Невже цукерка?!

– Та ні, не цукерка! – засоромився Ласунчик. – Це в мене так... Ну, це... Щока напухла. Зуб розболівся!

– Бідненький! – пожалів Ласунчика Заєць.

– А ти, того... до дядька Дятла завітай. Він твого зуба миттю вилікує.

– Певна річ, завітаю, – пробурчало Ведмежа, опустивши очі. – Обов'язково завітаю!

Соромно стало Ласунчикові за свою брехню, та дуже вже не хотілося йому з отим Зайцем цукерками ділитися.

Пішло Ведмежа далі. Іде, цукерки жує. А тут Білчєня з гілки:

– Привіт, Ласунчику! Що за щокою тримаєш?
Невже цукерку?!

– Ні, не цукерку! – знову збрехало Ведмежа. – Це в мене... Щока напухла. Зуб розболівся!

– Бідолахо! – пожаліло брехунця Білченя. – А ти до дядька Дятла сходи. Він допоможе. Зуба вмить вилікує.

– Сходжу, неодмінно сходжу! – запевнив хитрун. – Ось іду вже.

А тим часом цукерочок у кишені все меншає та меншає. Дивиться Ласунчик, а на пеньку Їжачок сидить.

– Добридень, Їжачку, – привіталось Ведмежа. – Що, відпочиваєш?

– Еге ж, відпочиваю, – відповів Їжачок. – А ти все гуляєш?

– Ага, гуляю, – сказав Ласунчик.

– А що це з твоєю щокою? – поцікавився Їжачок.

– Напухла, чи що?

– Так, напухла! – скривилось Ведмежа. – Зуб розболівся!

– А ти, Ласунчику, до дядька Дятла біжи, – дав пораду Їжачок. – Умить зуба вилікує!

– Авжеж, побіжу, – знову схитрував Ласунчик. – Ось трохи погуляю й побіжу,

– Ну, ну, як знаєш, – знизав плечима, Їжачок. – Та дивись, не загуляйся.

– Не загуляюсь, – пообіцяло Ведмежа, намацавши в пакетику останню цукерку. Мить – і льодяника як не бувало.